

תת"ע 1535/01/13 - הואשלה סלימאן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 1535-01-13 מדינת ישראל נ' הואשלה
תיק חיצוני: 38200654507

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת הגר אדרי
מבקש	הואשלה סלימאן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לחישוב פסילה שהוטלה על המבקש במסגרת פסק דין שניתן בהיעדרו ביום 10/2/13, בגין הרשעה בעבירה של נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע.

הבקשה הוגשה ביום 10/1/19 וביום 13/2/19 התקיים דיון במעמד הצדדים בו שטחו טיעוניהם.

המבקש החל לטפל בהסדרת רישיון הנהיגה שלו עוד ביום 16/12/18, שעה שהפקיד תצהיר בבקשות לחישוב פסילה שהגיש בבתי משפט.

ב"כ המבקש טען, כי מדובר במבקש אשר מבקש "לנקות" שולחן, להסדיר את עניין רישיון הנהיגה שלו ולחזור לדרך המוטב לאחר ששנים רבות סבל מהסתבכויות כלכליות שמנעו ממנו חיים נורמטיביים. עוד טען, כי הוא זה אשר מטפל בכל ענייני המבקש, גם מול בתי משפט אחרים והפנה לתיקים תת"ע 5814/02/18 ותת"ע 4021/01/13, שם נעתרו בתי המשפט לבקשות לחישוב פסילה במקרים דומים, שהוגשו בעניינו של המבקש.

ב"כ המבקש טען, כי בעניין בקשה זו, הגיש ביום 25/7/18, בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר אולם, סבר לבסוף שהדרך הנכונה והמהירה יותר היא הגשת בקשה לחישוב פסילה.

למעלה מן הצורך אציין, כי לו היה מפקיד המבקש בביהמ"ש, תצהיר חלף רישיון נהיגה, עוד במועד הגשת הבקשה לביטול פסה"ד שניתן בהיעדרו, פסילתו הייתה מסתיימת זה מכבר ולא היה עוד צורך להידרש לבקשה זו לחישוב הפסילה.

כעולה מתע"צ משרד התחבורה, רישיונו של המבקש פקע ביום 15/12/11 ולא חודש מאז.

העבירה בתיק נשוא אישום זה הינה מיום 31/7/12. דהיינו, המדובר בפקיעת רישיון נהיגה של כ-8 חודשים.

הענישה הנוהגת, במועד מתן גזר הדין בגין עבירה של פקיעת רישיון נהיגה עד שנה, הייתה ענישה של פסילה על תנאי וקנס. הענישה הנוהגת כיום בגין עבירה דומה של פקיעת רישיון נהיגה עד שנתיים, הינה ברירת קנס הקבועה בחוק בסך 750 ₪.

גזר הדין שניתן בהיעדרו של המבקש כלל פסילה בפועל בת 4 חודשים, פסילה על תנאי 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,200 ₪. המדובר בענישה אשר הייתה ממוקמת ברף הגבוה של מתחם הענישה, בין היתר בשל כך שהמבקש נשפט בהיעדרו.

עיון במסמכי התיק מעלה, כי דבר הפסילה לא הודע למבקש.

אין בנמצא אישור מסירה בדבר הזימון למשפט בו נשפט המבקש בהיעדרו. זאת ועוד, קיים בתיק אישור משלוח של גזר הדין שניתן בהיעדרו, מיום 14/2/13, ממנו עולה כי הנאשם לא קיבל לידיו את גזר הדין בשל כך שדבר הדואר חזר מהסיבה: "לא ידוע במען". נראה אם כן, כי גם אם היה המבקש עומד על בקשתו לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו, מהותית, נראה היה כי בקשתו הייתה מתקבלת, בשל החשש מעיוות דין.

מפנה לעפ"ת 42990/09/13, שם קבע כב' השופט כמאל סעב במקרה דומה של חישוב פסילה כי: **"אין להתעלם מכך שהמקרה דנא מעורר שאלות שנוגעות לעשיית צדק בהתאם לחובה המוטלת על בית המשפט. בימ"ש מצווה לפעול על פי החוק ולקיימו מבלי לפגוע בכללי הצדק ובעיקר כשמדובר בהליך פלילי שבו הטיל בית משפט עונש הולם ובענייננו, עונש פסילה הולם".**

מפנה לתקנה 556 (א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961: **"נפסל בעל רישיון נהיגה על ידי בימ"ש**

מהחזיק ברישיונו, ימציא בעל הרישיון את רישיון הנהיגה שלו לאותו ביהמ"ש שהורה על פסילתו

מיד לאחר שהודע לו על הפסילה..."

מפנה לתקנה 557 (א) לתקנות התעבורה: **"הודע לבעל הרישיון על פסילת רישיונו או על התלייתו**

על ידי בית המשפט... ימציא רישיונו כאמור בחלק זה אף אם רישיונו אינו בר תוקף אותה שעה".

במקרה דנן עולה כי המבקש לא ידע על קיום הדיון בו נשפט בהיעדרו ואף לא קיבל לידיו את ההודעה על כך שרישיונו נפסל ועליו להפקידו, בשל כך שאישור המסירה חזר בציון "לא ידוע במען".

שמעתי בקשב רב את טענות הצדדים כמו גם קראתי בעיון את כל המסמכים הקשורים בתיק.

מפנה לדעה של כב' השופט המחוזי, כמאל סעב, כפי שהפליא לכתוב בעפ"ת 42990/09/13:

"כבר שאלו חכמים: 'צדק ומשפט - הילכו שניהם יחדיו?' - ועל כך ארשה לעצמי להשיב בצניעות כנה ואמתית, שלטעמי, כן והמקרה שבפני יעיד על כך".

דעתי כדעתו של כב' השופט סעב. נכון הוא כי בתי משפט לא נעתרים לבקשות מסוג זה, בייחוד לאור הלכת ג'אבר אולם, לאחר עיון במסמכי התיק ושמיעת הטיעונים, מצאתי מקום לחרוג בזו הפעם ולסייע בידי המבקש להוציא רישיון נהיגה ולחזור לשגרה הברוכה אותה לא ידע זמן רב.

אבקש לעשות צדק ומשפט גם יחד.

כעולה מן המסמכים שהציג ומבירור שנערך במסמכים הסרוקים בתיק ביהמ"ש, עולה כי מדובר בעבירה של פקיעת רשיון נהיגה ואי יכולת לחדש את הרשיון בשל חובות להוצאה לפועל. המבקש מבקש היום, כ- 7 שנים לאחר מועד ביצוע העבירה המקורית, את התחשבות בית המשפט בחישוב רטרואקטיבי של הפסילה. ב"כ המבקש תיאר נסיבות אישיות בגין נמנע המבקש מלטפל בחידוש רשיון הנהיגה שלו עד היום. המבקש נשוי, גר בפזורה הבדואית והוא אב לילדים, המבקש לחזור למעגל העבודה ולחיים נורמטיביים.

התרשמתי כי אכן מדובר במבקש, אשר פועל בכמה חזיתות בכדי לשקם את חייו. לא מצאתי מקום לקטוע מהלך חיים תקין זה.

המבקש החל לטפל בהסדרת רשיון הנהיגה עוד ביום 26/7/18, שעה שהגיש לראשונה בקשה לחישוב פסילה בבימ"ש בירושלים במסגרת תת"ע 4021/01/13, ולאחר מכן, במסגרת תיק תת"ע 5814/02/18, הגיש המבקש בקשה דומה נוספת לחישוב הפסילה עוד ביום 10/1/19. בשני המקרים נעתרו לבקשתו.

המבקש חתם על תצהיר חישוב הפסילה במשרד עורך דינו עוד ביום 16/12/18 והצהיר כי לא מחזיק ברשיון נהיגה תקף, כי רשיונו פקע וכי לא חידש את רשיון הנהיגה עד לאותו מועד.

תכלית תיקון 113 לחוק העונשין, היא בגזירת ענישה ההולמת את העבירה, את נסיבותיה ואת הנסיבות שלא קשורות דווקא בעבירה.

השאלה הנשאלת היא מה אפקט תכלית הענישה בריצוי היום בשנת 2019, 4 חודשי פסילה בפועל שהוטלו בשנת 2013 וכיצד האינטרס הציבורי יוצא נשכר מכך.

לא הוצגו בפניי הרשעות קודמות בנהיגה מהזמן בו נשפט המבקש בהיעדרו ועד היום. כלומר,

ניתן להסיק כי המבקש כלל לא נהג ברכב כל אותה התקופה.

חלפו למעלה מ-6 שנים מהמועד בו הוטלה הפסילה על המבקש. מצאתי מקום, בנסיבות העניין, ובשל הנסיבות הספציפיות של מבקש זה ובקשה זו לקבוע כי ריצוי עונש הפסילה הסתיים.

לאור מכלול השיקולים, לאור חלוף הזמן, בשל הרצון לאפשר למבקש לשקם את חייו, בשל העובדה כי בתי משפט נעתרו לבקשתו ב-2 מקרים דומים ובשל החשש לעיוות דין שייגרם למבקש באם לא איעתר לבקשה, מצאתי מקום להיעתר לבקשתו ללא צורך בהפקדה נוספת.

ניתנה היום, כ"א אדר ב' תשע"ט, 28 מרץ 2019, בהעדר
הצדדים.